

Valpuri Kuu
Kuvittanut Ari Vannas

MAAILMAN
PIENIN
BALLERINA
JA TAIKURIN
NAURU

Hertta Kustannus
Helsinki

Maailman pienin ballerina venytteli huolellisesti ja oikoi tutunsa röyhelöitä. Hän esiintyi aina keskiviikkoisin nukkekaapin suurella lavalla. Oli tärkeää, että kaikki oli kuten piti. Olihan hän vasta saanut uuden työpaikan.

Aiemmin maailman pienin ballerina oli kuulunut balettiseurueeseen, mutta se oli hajonnut. Töitä etsiessään hän oli törmännyt kiehtovaan ilmoitukseen: siinä haettiin erityislaatuista esiintyjää työpaikkaan, johon sisältyi asunto ja ylläpito. Maailman pienin ballerina oli heti kiinnostunut paikasta, olihan hän erittäin erityislaatuinen. Hän todella oli maailman pienin, vain noin vaaksan mittainen. Lisäksi hän oli valmistunut keisarinallisesta balettikoulusta, jota pidettiin maailman parhaana opinahjona.

Joten täällä hän nyt oli, tanssijana taikurin talossa. Taikuri oli antanut hänelle asunnoksi upean nukke-

kaapin. Hänellä oli käytössään oma harjoittelusali sekä leveä esiintymislava.

”Ballerina, oletko valmis?” kuului taikurin ääni olohuoneen toiselta puolelta.

”Olen”, ballerina vastasi.

Taikuri laittoi levyn soimaan. Sävellys oli kuuluisan säveltäjä Blemputrin operetti *Mustekalan kosto*. Balle-

rina tanssi lavalle ja esitti soolonsa. Hän oli ylpeä, että osasi vaikean koreografian niin hyvin. Joskin hän kyllä tiesi, etteivät hänen korkeat hyppynsä olleet niin täydellisiä kuin piti. Varsinkin grand jeté jäi aina hiukan epätydyttäväksi.

Taikuri ei kuitenkaan tuntunut huomaavan mitään. Kun levyn ensimmäinen puoli loppui, hän taputti ja hänen vasen suupielensä kohosi aavistuksen.

Ballerina asteli lavan eteen ja kumarsi kuten ballettikoulussa oli opetettu.

”Se oli oivallista, olet kovin taitava”, taikuri suittui. ”Nyt voit mennä lepäämään. Tuon sinulle keittiöstä marjamehua ja viiriäisenmunaomeletin.”

”Etkö aio kääntää levyä?” ballerina kysyi ihmeissään. *Mustekalan koston* kuuluisin aaria *Lonkerot, lonkerot!* oli levyn B-puolella.

”En halua, että rasitat itseäsi. Te pienet olennot olette niin hauraita”, taikuri sanoi.

Ballerina ei omasta mielestään ollut lainkaan hauras. Hän oli varma, että taikuri huomaisi sen kyllä ajan kanssa ja hän pääsisi tanssimaan koreografian kokonaan.

”Voisin ottaa myös pisaratomaatin. Ja palan kannainta”, ballerina sanoi. Hän oli aina syönyt kuin pieni hevonen.

”Tietenkin, mitä vain tarvitset”, taikuri lupasi ja lähti keittiöön hakemaan ruokaa.

Viikot kuluivat, sitten kuukaudet. Joka keskiviikko ballerina esiintyi taikurille. Levy oli aina sama, eikä taikuri koskaan soittanut sitä kokonaan. Ballerina ehdotti, että hän voisi tanssia jotain muuta, mitä tahansa muuta, mutta taikuri ei suostunut.

”Älä piipitä”, taikuri sanoi ballerinalle. ”Minä tiedän, mikä balettiesitys on paras.”

Ballerinan kulmat kurtistuivat. Ei hän piipittänyt. Taikuri kuuli hänen äänensä aivan hyvin.

”Tällä viikolla sinun ei tarvitse tanssia. Minulla on keskiviikkona muuta puuhaa”, taikuri jatkoi, ennen kuin ballerina ehti vastata mitään.

